

JORNADA D'INICIACIÓ ACO

24 de març 2019

Ju 15, 16
Aneu per tot arreu
I DONEU FRUIT

Jornada d'iniciació 2018-2019 

24 de març de 2019

RE INICIAT. Som llavors i donem fruit.

Lloc: Parròquia Santa Madrona (C/ Tapioles 10)

Per arribar-hi:   Paral·lel, també  121, D2, 88, V11.

Horari: de 10 a 13 h

Adreçada a: persones i grups en iniciació
i a TOTS els militants

10h ACollida
10h 15 Pregària
10h 30 Testimonis
11h 00 Cafè
11h 15 Treball en grups
12h 15 Posada en comú
12h 45 Pregària i comiat

Aportació voluntària 2 €

Locals de la Parròquia de Sta. Madrona
C/ Tapioles, 10
08004 – Barcelona

JORNADA D'INICIACIÓ ACO

Parròquia de Sta. Madrona - 24 de març 2019

Horari:

10.00 h ACOllida

10.15 h Pregària

10.30 h Testimonis

11.00 h Cafè

11.15 h Treball en grups

12.15 h Posada en comú

12.45 h Pregària i comiat

JORNADA D'INICIACIÓ ACO

Parròquia de Sta. Madrona - 24 de març 2019

Testimoni: Joan Mercader

LA INICIACIÓ - INICIAR:

Començar una acció o una activitat.

També pot ser un sinònim d'ensenyar i aleshores diríem que, és instruir o proporcionar un coneixement a una persona.

Els antropòlegs es refereixen a la iniciació com un **ritu de pas**, és un ritu que marca el pas o transició entre dos estats de l'individu a la societat, especialment els del cicle vital: naixement, transició a l'adulthood, aparellament, mort. També s'assenyala, entre no pertànyer i pertànyer a un grup, entre viatjar i retornar.

En moltes societats, aquestes transicions són un constituent essencial de la vida social i per tant no es porten a terme de forma individual, sinó que se celebren de forma ritual i **comunitària**. Un dels ritus de pas més característic és el de la iniciació. Un ritu d'iniciació és molt important perquè és una acceptació al seu poble o grup.

Per què us dic tot això? Perquè en la majoria de casos la nostra incorporació al Moviment ha vingut donada per un moment de transició, **un moment de pas** de la nostra situació familiar i social. Recordo quan nosaltres estàvem a la Jobac, ara deu fer uns 45 anys, i ens vam plantejar entrar a un moviment adult. Ens havíem anat casant i ja teníem criatures, la qual cosa no ens permetia seguir el ritme que portava el moviment juvenil. Ho vam estar discutint en el grup i el nostre

consiliari, en Pep, ens va proposar l'ACO com una continuïtat més asserenada, ja que seguien la mateixa dinàmica de la RdV. Així ho vam fer, vam sol·licitar el nostre ingrés al Moviment. El Moviment, en els anys 70, era molt diferent del d'ara. Era molt més petit, tenia 3 o 4 zones i era eminentment obrer, de gent que treballava en fàbriques, tallers o grans empreses. Per tant, l'opció de classe era quelcom natural i indispensable en els seus militants.

Fent un salt en el temps entendrem el perquè d'aquest caràcter obrer i militant.

Veient la duresa del treball i les condicions en que vivien els i les joves treballadores, el capellà belga, Joseph Cardijn (1882-1967), s'indignà d'aquestes condicions i s'adonà que l'Església no podia estar allunyada de la classe obrera i en 1924 va crear la JOC, per tal d'organitzar i dignificar als joves. Deia, *“un jove treballador val més que tot l'or del món”*.

En el 1930 va néixer a França la Lliga Obrera Cristiana (LOC), moviment adult de la Joventut Obrera Cristiana (JOC). El 1941, en plena Segona Guerra Mundial, la LOC esdevindria el Moviment Popular de les Famílies (MPF). El 1950 tindrà lloc el naixement oficial de l'ACO. L'ACO espanyola va ser fundada el 1953 a Barcelona per Lleonard Ramírez (+2013) i Miquel Juncadella (+2017), després de fer uns contactes previs amb els moviments francesos d'acció catòlica i amb l'ACO suïssa, en particular, amb l'abbé Albert Maréchal. Per tant, el Moviment té la meua edat.

Al no provenir nosaltres de la JOC, en el Moviment es van encendre totes les alarmes. Tenen clar aquests joves què és la classe obrera i l'opció de classe? A la Jobac la majoria érem del

sector de l'ensenyament, sanitari i administratiu. La nostra iniciació va ser alguna entrevista i anar seguint la dinàmica del Moviment. Així va ser.

I què passa quan entres a l'ACO?

Després d'haver fet aquest pas, propiciat per la nostra realitat social, ens trobem davant d'un moviment que tot i seguir la mateixa dinàmica porta un ritme més asserenat i a la vegada obre un immens ventall d'accions.

Pels que provenen de la JOC, acostumats a centrar-ho tot a una campanya de curs, aquí ens trobem, i la nostra mateixa realitat ens hi porta, a dir quelcom del que ens envolta i vivim.

Quin és el nostre compromís en el treball? Podem fer alguna cosa per millorar les condicions laborals? De quina manera hi explicitem el que ens impulsa a fer-ho?

I si ja tenim algun fill, podem ajudar a millorar la seva educació? Com vivim la nostra relació amb l'escola o guarderia? Participem en les AMPA's? De quina manera?

Plenament conscients del nostre estat i que vivim inserits en una comunitat, ens plantejem quines necessitats té el nostre barri? Sabem s'hi ha famílies que ho passin malament? Quin paper hi juguen les AA.VV.? Les coneixem?

A nivell de comunitat de creients, tenim relació amb la parròquia? Hi podríem fer alguna aportació?

I al cap d'un temps d'haver entrat a l'ACO, descobrim que és un moviment que intenta acompanyar-nos en tots els àmbits de la nostra vida i com a tal té les seves necessitats. Si en el nostre moviment d'origen havíem tingut una actitud activa,

perquè no l'hem de tenir en el nou moviment que ens acull?

En el nostre cas, com que estàvem contents amb la nostra experiència de fe i compromís vam veure que no podíem desentendre'ns-hi. No ens trobàvem sols en aquesta travessia de la vida, teníem l'escalf de l'evangeli i l'acompanyament de tots els membres del grup. En paraules d'una jove que va descobrir el Moviment fa uns anys deia, *“tenir un grup i poder-hi contrastar la vida, és una canya, un luxe”*

Perquè quan estimes una cosa, l'has de conèixer. No pots estimar una cosa si no la coneixes. Per això va anar molt bé anar passant per Responsable de grup, de zona o formar part d'una comissió. Això et dóna una visió global del Moviment que acabes per estimar-lo, en veure que el seu sentit últim és treballar, perquè tu esdevinguis una millor persona.

Jesús no demana coses impossibles. Només et demana, que estimis.

Hi ha l'altre aspecte que voldria remarcar, la **dimensió comunitària**. Com diu el papa Francesc en la seva exhortació apostòlica “Alegreu-vos-en i celebren-ho”, en el capítol 4, quan parla de signes de santedat en el món d'avui, hi ha un apartat que diu, *La santificació és un camí en el qual vivim i treballem en comunitat amb altres. Compartir la Paraula i celebrar junts l'Eucaristia ens fa més germans i ens va convertint en comunitat santa i missionera. Això dóna lloc també a veritables experiències místiques viscudes en comunitat.*

No ens podem quedar en l'estadi del coneixement, com els gnòstics. Conec els evangelis, la bíblia i tots els seus llibres, la salvació no té secrets per a mi.

Jesús també va demostrar que tenia un gran coneixement de Déu, quan es trobava amb els mestres de la llei, però sempre va estar al costat dels necessitats. Són les nostres accions i el nostre compromís que ens porten al costat dels que ens necessiten, si volem fer un seguiment de Jesús.

I així com tenim sensacions o estats de felicitat quan procurem la felicitat dels que ens envolten, cercar la salvació dignificant la vida dels demés és la dimensió comunitària de la nostra fe. Com deia en Francesc Romeu, *“o es salven tots, o no es salva ningú”*.

Testimoni: María Daza

Hola, soy María Daza Jiménez nacida en Granada.

Yo tenía 4 años de edad cuando mis abuelos, mis padres y mis hermanos nos vinimos a Cataluña. Siempre he llevado una vida cristiana, que mis padres me inculcaron para ser buenos creyentes. En mi preparación para recibir la comunión conocí a la Sra. Pilar, mi catequista, que nos inculcó muchísimas cosas de la religión católica. Con 10 años me ofrecí a ayudarla en la Acción Católica de voluntaria.

Más tarde empecé a trabajar en la fábrica y durante 3 años fui enlace sindical. Con 22 años me casé y al cambiar de domicilio tuve que dejar muchas cosas de las que llevaba a cabo. El cambio valió la pena, tuve un marido maravilloso (soy viuda) y tengo 3 hijas también maravillosas.

Al cabo de unos años he tenido la oportunidad de incorporarme - año 2017 - en ACO en el grupo deRdV de

Igualada y en donde me siento a gusto participando en todo lo que puedo. Creo que necesitaba un grupo como ACO, el grupo y el movimiento me han permitido reencontrarme como creyente católica con la tarea de compaginar la fe y el mundo obrero y del trabajo, parcela que quedó relegada a un espacio más íntimo durante varios años debido a las muchas responsabilidades como mujer trabajadora, esposa y madre.

Este proceso de **reiniciación** lo he vivido con alegría, esperanza e ilusión y en donde los militantes del grupo me han acogido y me han ido acompañando durante todo este tiempo.

Testimoni: M^a Àngels de Miguel

Hola, em dic M^a Àngels, i el meu procés fins arribar a l'ACO, ha sigut un camí de continua recerca, des de petita, m'he mogut en el món dels moviments, de petita després de fer la comunió, vaig començar a anar al MIJAC, com a nena, i allà vaig anar creixent fins als 15 anys, encara que als 14 ja vaig començar en un grup de confirmació, als 16 quan em vaig confirmar, vaig començar al MIJAC com a monitora i al MUEC, com a grup de RdV, es clar, que durant tot aquest procés van ser moments de viure molt en grup, el grup de confirmació ja em va començar a marcar d'una manera més profunda, soc conscient de molts moments íntims amb Déu, era inquieta, i sempre anava en la recerca de saber que passava ja què

quelcom intens es movia dins meu. Per a mi quelcom important i que sempre s'ha mogut dins meu és el silenci, és aquesta relació íntima amb Déu, i que en moments de crisi és l'única cosa que no ha desaparegut.

Després del MUEC, passo a militant, fins als 25 anys, on emprenc una

aventura després d'un discerniment, entrant en una comunitat de vida activa, però realment entre que era molt jove, i temes personals sense resoldre, sol vaig estar 8 mesos, això em fa venir a Barcelona, ja que a Lleida em sentia fora de lloc, i comença en mi de nou la necessitat de recerca, quan vaig arribar, desorientada, perquè no coneixia a ningú, vaig anar a parar a l'hostatgeria de sant Pere de les Puel·les on em van acollir, durant aquell primer any mentre em situava a nivell laboral, allà vaig començar a anar a maitines cada dia, i em vaig començar a apropar a la comunitat, jo allí vaig començar a buscar grup de RdV, vaig demanar ajuda a Lleida, que em varen passar contacte d'una antiga militat de professionals, però mai vaig trobar resposta, així que poc a poc cada cop més anava tenint un vincle més fort amb la comunitat, fins la petició de voler formar part de la comunitat, en la qual vaig estar dos anys, la sortida el mateix que la primera, temes personals no resolts, al sortir, vaig començar a fer un treball personal molt fort, que encara dura a dia d'avui,

a través d'una professora de l'ISCREB i de la URC, vaig trobar un grup que em va acollir de la institució teresiana, grup que encara a dia d'avui ens unim per pregar, però jo era conscient que em faltava aquells moments de compartir la vida a través de la RdV, i res, no hi havia manera, a través de la consiliària del meu grup de Lleida, em va posar en contacte amb l'ACO de Barcelona ara fa un any i mig, i és a partir del gener del curs passat que m'incorporo a un grup de RdV de l'ACO, no puc dir que conegui gaire el moviment, però el grup de RdV m'ha obert les portes, cosa que li estic molt agraïda, per a mi el poder compartir la Fe, és el més important en aquests moments, he tingut moments de crisis, i no se com explicar molt bé aquests moments, però els grups, la presència de Déu, i el fonament que em sosté allà estant.

La meva vida va donant tombs, és cert, perquè el treball personal i espiritual que faig va cada cop més a fons, i això sempre he vist en el meu procés que impliquen canvis. Ara estic treballant, estudiant, però sempre amb aquella consciència de que en tot el que faig Ell hi és present.

Testimoni Grup Cohèlet 4.12

Som el Grup Cohèlet 4.12, l'Alba és mestra de música, el Xavi té un celler de vins, el Joan Carles és arquitecte, l'Anna és infermera de salut mental i la Irene és professora de

tecnologia. Quatre de nosaltres veníem de la JOC de diferents grups i zones i per circumstàncies diverses vam voler formar un grup. Aquest curs s'ha incorporat l'Anna, que havia estat fa anys a iniciació de la JOC i al centre d'esplai Spai-T, per tant coneixia molt bé les dinàmiques de tots dos moviments.

Vam escollir aquest nom arran d'un estudi bíblic que vam fer a grup sobre el llibre de Cohèlet:

12 I si un de sol pot ser vençut, dos ja planten cara. Perquè: «Una corda de tres caps no es trenca fàcilment.» (Coh 4,12)

En aquell moment érem només 4 en el grup i en el verset es reflectia la importància d'estar units perquè un fil sol podia trencar-se però junts érem molt més forts. Sentíem la necessitat de ser més forts per tal de créixer com a militants cristians obrers. Volíem recuperar i aprofundir sobre el mètode de la Rdv, consolidar-nos com a grup, cuidar la fe i els espais d'espiritualitat personal i dins del grup.

Incorporar-nos a l'ACO ha estat fàcil per les dinàmiques que ja coneixíem, com per exemple: la pregària, EdE, metodologia, reunions i la Rdv. Alhora teníem moltes ganes de fer grup, teníem la necessitat d'un espai on seguir compartint la vida i l'acció.

Tot i l'experiència que ja teníem, el primer any ens va costar assistir amb rigorositat perquè tot el grup estàvem immersos en les realitats de la vida adulta: horaris laborals, compromisos familiars, estudis... tot això dificultava poder trobar-nos amb certa regularitat. Fer el pas al moviment adult no només va implicar un canvi de moviment sinó també un canvi a la vida adulta amb unes responsabilitats que abans no teníem.

Com a grup ens ha costat molt participar tots junts a les trobades d'ACO. Aquest curs ha estat un dels reptes que ens

hem marcat des de bon inici, ja que som conscients que per sentir-nos acollits i acollides és important la participació i presència en els actes i les trobades que precisament estan pensades per relacionar-nos com a Moviment.

El grup va valorar positivament la visita del responsable d'iniciació de la nostra zona. Ens hem sentit molt cuidats i cuidades. El vam veure molt atent i preocupat per convence'ns del Moviment, tot i que no li vam comentar que ja ho estàvem, de convençuts i convençudes; i en bona part, de compromesos i compromeses.

Els consiliaris han sigut un gran tàndem i ens han acompanyat des de testimonis molt diferents, han estat un acompanyament molt profund; i han contribuït en aquesta acollida a l'ACO.

Tots els membres de Cohèlet hem tingut responsabilitats a la JOC i al passar a l'ACO, tot i les ganes de voler estar lligats al moviment, hem vist que costa més seguir el contacte si no es participa en les propostes que es fan, és important ser-hi.

Aquest curs estem vivint el curs com un regal que cada diumenge quan ens reunim, Déu a través del moviment de l'ACO, ens ofereix. El temps i carinyo dels nostres consiliaris, les aportacions de la resta de membres del grup, les pregàries compartides, com sentim que la vida que vivim va millorant junt amb la dels nostres germans i germanes, en la mesura que la compartim i la posem en mans de Déu. La incorporació de l'Anna a més a més ha sigut una oportunitat de seguir creixent amb un testimoni nou.

Ens sentim amb les ganes de seguir creixent com a militants obrers i cristians; seguir creixent a través de la revisió de vida obrera; seguir coneixent més a Jesús; endinsar-nos en el moviment de l'ACO; i seguir enamorant-nos més i més del

projecte de Déu que ja fa molts anys vam començar a viure'l en la JOC.

Donem gràcies per tenir aquests espais on poder compartir les nostres experiències de vida, la vida i l'acció, tothom amb veu i opinió diferents, però mai excloents, i sentir-nos una petita comunitat com en els seus orígens es podien sentir les primeres comunitats cristianes (Ac 4, 42-47)

Fets dels Apòstols:

Vida de la primera comunitat

42 Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries. 43 Per mitjà dels apòstols es feien molts prodigis i senyals, i la gent sentia un gran respecte. 44 Tots els creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots; 45 venien les propietats i els béns per distribuir els diners de la venda segons les necessitats de cadascú. 46 Cada dia eren constants a assistir unànimement al culte del temple. A casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb joia i senzillesa de cor. 47 Lloaven Déu i eren ben vistos de tot el poble. I cada dia el Senyor afegia a la comunitat els qui acollien la salvació.



JORNADA D'INICIACIÓ ACO

Parròquia de Sta. Madrona - 24 de març 2019

Qüestions a treballar:

1. En el teu procés d'iniciació a l'ACO qui o què t'hi ha ajudat especialment?
2. Ja a l'ACO, què és el que fonamenta més la teva vida militant? (Recessos, estudi d'evangeli, RdV, eucaristies, jornades,)
3. Em sento cridat per Jesucrist a comunicar i compartir aquesta experiència amb la gent del món obrer que m'envolta?
4. Què hauriem de cuidar a la zona i a l'ACO per iniciar processos de militància obrera i cristiana?



Acció Catòlica Obrera